אין אַ וועלנער־געצעלט

איינגענורעט אין וועלנער־מאַנטל
ליג איך אויפֿן פּוילן שטרוי
אַזוי מיד, אַזוי מיד,
אַן אַלטער זקנדיקער ייִד.
קינם האַנט איז אַלץ נאָך צאָרן,
קינם פֿויסט — נאָך אַלץ אַ שווערד.
קין וואַליעט,
הבל מורמלט: „שלאָג".

עס יושעט תענוג אין אַ האַנט אַזאַ וואָס שלאָגט,
פֿאַראַן אויך פֿרייד אין בויגן זיך צו דר'ערד,
פֿאַראַן אַ תענוג אויך אין בויגן זיך צו דר'ערד,
נאָר ס'איבלט שוין אַזוי פֿון קינם לאַפֿעס,
מערער נאָך —
פֿון מורמלען: „שלאָג".

גראָב איך זיך אין וועלנערישן מאַנטל.
וואָס וויל דער גרינער מאַנטל פֿון מיין לייב?
וואָס גראָב איך זיך אין שוויים־פּאַרפֿוילטן שטרוי?
אַזוי מיד, אַזוי מיד,
אַ זקנדיקער ייִד.

אָ, אין דער וואַיעניש פֿון שדים־רייד,
וואָס האַלט ער נאָך, מיין־זיידע, כּהנדיק די הענט
צעשפּרייט?